

## OTTEOGTYVENDE KAPITEL

Naar man paa Vejen fra Oddesund til Thisted er kommen forbi Ydby med dens mange dystre „Kauer“ og „Daase“ og herfra søger vestover til den kønne lille By Vestervig med Liden Kirstens Grav og videre mod Nord, kommer man til et fattigt, vejrpisket Land, hvor Faarene selv ved Midsommertid har ondt ved at bjerge Føden. Det er en Klit- og Sumpegn, ens af Udseende Vinter og Sommer, blaagrøn af Marehalm, rødlig af Skavgræsser eller Lyng, der alene modstaar Havgusens Saltlud. Ufarbare Kærstrækninger tvinger Vejen ud i store Buer, og naar det en sjelden Gang er stille Vej, driver der en tung Røg henover dem som over en Brandtomt.

Hist og her ligger der en lille Gaard eller en lyngtækket Hytte; men der er ofte flere Kilometer mellem Husene, og Byer findes ikke. Et enkelt Sted ses dog Begyndelsen til en Sammenflytning. I en Lavning, hvor der har dannet sig lidt Eng paa begge Sider af et Moseafløb, ligger fire Huse, af hvilke det ene er en Skole. I det andet bor en Engmester. I det tredje en Skomager. Det fjerde er tomt.

Fra det sidste bar man nylig Liget af en midaldrende Mand, der i en Aarrække havde beskæftiget Sindene deromkring. Han var en Fremmed paa Egnen og havde aldrig skøttet om at fortælle om sin Fortid. Ellers var han egentlig ikke ordknap, omend lidt mut, og han havde mange Venner rundt omkring og ingen anden Uven end Præsten. Han var ugift og havde levet ene sammen med en Husholderske, en gammel Hest og noget Fjerkræ. Skønt han var en ulærd Mand, havde han mange Bøger; men sin meste Tid tilbragte han ene med sig selv og sine Tanker ude paa Landevejen, naar han i Embeds Medfør kørte rundt med sin stridhaarede norske Fjordhest, der næsten var blind af Ælde. Manden var Vejassistent, og aldrig havde Distriktets Veje været i saa god Stand som i hans Tid.